

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Tomáše Kocourka, Ph.D., v právní věci žalobce: **Ing. J. H., CSc.**, zast. Mgr. Ing. arch. Markem Dolejšem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 828/23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. J. H., o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č. j. KUOK 52077/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 24. 3. 2022, č. j. 65 A 65/2020-89,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Dolany ze dne 2. 3. 2020, č. j. SÚ/574/2020/2018/Ve/274/SSP, sp. zn. OÚ/1772/2018/SÚ, jímž bylo povoleno umístění a provedení stavby „Rodinný dům, přípojky inž. sítí – vodovodní, plynové, kanalizační dešťové, kanalizační splaškové, zpevněné plochy na pozemky parc. č. XA, XB a XC v k. ú. T.“

[2] Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci žalobu podanou žalobcem proti rozhodnutí žalovaného nadepsaným rozsudkem zamítl. Ve shodě s žalovaným uvedl, že podané odvolání obsahuje odvolací důvod, nebylo tedy třeba žalobce vyzývat k jeho

doplnění. Stavební úřad ve svém rozhodnutí na str. 5 uvedl výčet podkladů, ze kterých vycházel. Jednotlivá závazná stanoviska, stanoviska a vyjádření dotčených orgánů a osob identifikoval stavební úřad obecně, což však žalobci nebránilo v tom, aby proti nim brojil v rámci podaného odvolání. Žalobci lze přisvědčit v tom, že projektová dokumentace doložená při novém projednání věci je z listopadu 2019, a že takřka všechny podkladové akty pocházejí z roku 2018, nicméně to neznamena, že by nebylo zřejmé, k čemu se dotčené orgány vyjadřovaly.

[3] Žalobce se snaží navodit dojem, že se prvního projednání věci vůbec neúčastnil a že neví, že i při prvním projednání byla Ing. J. K. předložena projektová dokumentace (proti této navíc žalobce sverpě brojil) společně s vyjádřeními dotčených orgánů. Ty se zjevně vyjadřovaly k původní projektové dokumentaci. Nová projektová dokumentace byla vypracována na základě rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č. j. KUOK 85283/2019, kterým žalovaný zrušil původní rozhodnutí stavebního úřadu a mj. uvedl, že projektová dokumentace neobsahuje dostatečnou identifikaci umístění stavby, proto bude nutné zpřesnit umístění stavby a doplnit údaje o vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb na nich. Toto pak bylo v nové projektové dokumentaci doplněno. Tento rozdíl podle názoru soudu nemůže odůvodnit nepoužitelnost původních stanovisek a vyjádření. Ani sám žalobce v žalobě neuvedl, proč konkrétně by měla být původní stanoviska nepoužitelná a ani nezmínil žádnou další podstatnou odlišnost projektových dokumentací, která by použitelnost původních stanovisek a vyjádření vylučovala. Značná část původní projektové dokumentace navíc zůstala součástí spisu vedeného k prvnímu projednání věci před stavebním úřadem. Žalobce si tak obě verze mohl porovnat při nahlížení do spisu. Není úkolem soudu, aby případný rozdíl v projektových dokumentacích hledal namísto žalobce.

[4] Z ustanovení § 94p odst. 4 stavebního zákona vyplývá, že stavební úřad nepochybil, když ověřený situační výkres C.2 nezaslal žalobci. Takovou povinnost mu žádný právní předpis neukládá. Dílčí nedostatek, že stavební úřad ve svém rozhodnutí ze dne 2. 3. 2020 skutečně ve výroku I. uvedl, že rodinný dům bude zastřešen pultovou střechou, a ve výroku III., v bodě 16 uvedl, že kontrolní prohlídka proběhne po dokončení mansardové střechy, nemá na zákonnost a srozumitelnost rozhodnutí žádný vliv. Z celého řízení a zejména z projektové dokumentace jednoznačně vyplývá, že dům má být zastřešen pultovou střechou. Uvedení mansardové střechy ve výroku III. je zjevnou chybou v psaní. Navíc soudu není zřejmé, jak se tento nedostatek mohl dotknout práv žalobce.

[5] Z žaloby pak nevyplývá, jak by se práv žalobce mohly dotknout námitky týkající se sklonu parkovací plochy, povinnosti přednostně řešit odvádění dešťových vod zasakováním, nemožnosti realizace gravitační kanalizace, nezákonného rozhodnutí o povolení připojení nemovitosti k místní komunikaci (z katastrálních map založených ve spise vyplývá, že nemovitost žalobce vůbec není napojena na stejnou místní komunikaci jako pozemky, na kterých byla umístěna stavba rodinného domu), rozhodnutí na základě již neplatného vyjádření Moravské vodárenské a.s. a vad projektové dokumentace. Žalobce není oprávněn osvojovat si výtky, které se dotýkají práv jiných osob. Ve vztahu k takové námitce není žalobce věcně legitimován.

[6] Námitky rozporu s územním plánem, zkreslení projektové dokumentace, odepření

pokračování

práva pořizovat si kopie ze spisu, nemožnosti realizace záměru z důvodu svažitosti terénu a snížení kvality bydlení správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly. Krajský soud proto nepřisvědčil námitkám žalobce, v nichž tvrdil opak. Důvodnou krajský soud neshledal ani námitku vedení spisu v rozporu se správním řádem.

[7] Námitky týkající se rozporu stavby rodinného domu s územním plánem byly několikrát předmětem zkoumání ze strany dotčených orgánů, které všechny námitky shledaly nedůvodnými. Za této situace je naprosto dostačující vypořádání ze strany stavebního úřadu, který uvedl, že mu nepřísluší řešit otázku souladu záměru s územně plánovacími podklady.

[8] Vypořádání námitky týkající se projektové dokumentace na str. 8 rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 2. 3. 2020 se vztahuje k námitce, kterou ve stavebním řízení neuplatnil žalobce, nýbrž osoba zúčastněná na řízení. Pokud tedy žalobce namítal nedostatečné vypořádání této námitky, pak taková námitka žalobci nepřísluší. Podle vyhlášky č. 499/2006 Sb. má být dokumentace zpracována v přiměřeném rozsahu. S ohledem na vzdálenost domu žalobce (30 m) od povolované stavby je požadavek zobrazení návaznosti na dům žalobce v projektové dokumentaci nepřiměřený. I kdyby byl v projektové dokumentaci zachycen pohled na dům žalobce, tak ten s ohledem na to, že se jedná o pouhé grafické znázornění, nebude mít žádnou vypovídací hodnotu o zastínění, narušení intimity bydlení či snad poklesu hodnoty nemovitosti žalobce. Stavební úřad vycházel při vypořádání občanskoprávních námitek z místních poměrů. Námitka proto není důvodná.

[9] Žalobce v námitce týkající se změny odtokových poměrů jen odkázal na svá dřívější podání a nijak v ní nerefletoval, že v řízení byla předložena nová projektová dokumentace. Je zřejmé, z čeho stavební úřad při vypořádání námitky vycházel (podkladem byla projektová dokumentace a souhrnná technická zpráva). S ohledem na to, že žalobce své námitky ani nepřizpůsobil aktuálním podkladům, a v důsledku toho neuvedl v podstatě žádnou konkrétní a závažnou skutečnost, která by byla způsobilá zpochybnit projektovou dokumentaci jakožto odborný podklad, krajský soud uzavřel, že vypořádání námitky ze strany stavebního úřadu bylo dostačující.

II. Obsah kasační stížnosti

[10] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud stejně jako před tím i správní orgány nesprávně posoudil obsah podaného odvolání, které podle stěžovatele neobsahuje odvolací důvod. Stěžovatel napadal rozhodnutí stavebního úřadu a požadoval jej zrušit, aniž by uvedl odvolací důvod. Obsahově se jedná o další návrh na zrušení závazného stanoviska, proti kterému se nelze samostatně odvolat. Jestliže chtěl stěžovatel napadnout mimo jiné i závazné stanovisko, jedinou možností bylo uvést to v odvolání proti rozhodnutí ve věci samé. Krajský soud nesprávně aplikoval postup uvedený v rozsudku NSS ze dne 11. 3. 2010, č. j. 9 As 61/2009 – 63, když odmítl, že správní orgán měl povinnost stěžovatele poučit o doplnění odvolání. Krajský soud měl uzavřít, že bylo povinností správního orgánu vyzvat žalobce k odstranění nedostatků odvolání a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[11] Krajský soud chybně a bez dalšího přejímá závěry správního orgánu, že všechny námitky stěžovatele byly ve správním řízení dostatečně posouzeny, aniž by to soud jakýmkoliv způsobem přezkoumal a odůvodnil, což zakládá nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[12] Neobstojí argumentace krajského soudu, že stěžovatel si mohl obě verze projektové dokumentace porovnat při nahlížení do spisu. Ze spisu je totiž zřejmé, že původní projektová dokumentace v něm založená není. Krajský soud i správní orgány vychází ze skutečnosti, která nemá oporu ve spisu, a sice že původní projektová dokumentace a projektová dokumentace doložená v roce 2019, jsou shodné nebo obdobné, což však nelze zjistit, neboť původní dokumentace ve spise není. Krajský soud pominul záznam stavebního úřadu ze dne 10. 2. 2020, v němž je uvedeno, že původní projektová dokumentace pro původní projednání byla vrácena stavebníkovi, stavební úřad již nemá její žádné vyhotovení a nově doložená projektová dokumentace je z 11/2019. Krajský soud v rozporu s tímto záznamem vycházel ze skutkového zjištění, že původní projektová dokumentace je založena ve spise.

[13] Není správný závěr krajského soudu, že správní orgány nepochybily, když připustily k rozhodování projektovou dokumentaci, ke které neexistovala závazná stanoviska. Není zřejmé, na základě čeho mohl soud uzavřít, že pro projektovou dokumentaci z roku 2019 je možné použít závazná stanoviska, která se k ní nevyjadřují, neboť pochází již z roku 2018. Jestliže nedošlo k porovnání obou verzí dokumentace ani ve správním řízení (a později ani v řízení soudním), je napadené rozhodnutí nezákonné, neboť absentují všechna závazná stanoviska k nově založené projektové dokumentaci z roku 2019, ke kterým by se stěžovatel jako účastník řízení mohl vyjádřit a napadat je.

[14] Absenci povolení sjezdu z pozemní komunikace žalovaný vytkl stavebnímu úřadu již v prvním kole řízení, správní orgány však tuto závadu v následujícím kole neodstranily. Tím došlo k porušení § 94o odst. 1 písm. b) a 2 písm. b) stavebního zákona. Ve spisu je doloženo rozhodnutí Obecního úřadu Továř ze dne 18. 9. 2019, kterým se povoluje připojení sjezdu z parcely č. XA. Toto povolení je však zcela zmatečné a nicotné. Krajský soud tuto nezákonnost pominul a neřešil. Přitom pozemek stavebníka nenavazuje na žádné veřejné prostranství a přístupová cesta neplní parametry uvedené v § 20 odst. 7 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Absence přístupové cesty pro těžkou techniku nebo např. pro vozidla hasičského záchranného sboru může vést ke snaze o přejezd přes pozemek parc. č. XE ve spoluvlastnictví stěžovatele, což prokazuje souvislost s právy stěžovatele a zásah do nich. Prošla platnost vyjádření Moravské vodárenské ze dne 5. 5. 2018 do práv stěžovatele zasahuje, je-li stavba na vedlejším pozemku prováděna v rozporu s právními předpisy.

[15] Chybný je též závěr krajského soudu, že z žalobních bodů týkajících se vsakování srážkových vod, gravitační kanalizace a absence závazného stanoviska státního požárního dozoru nevyplývá, jak by se vytýkané skutečnosti měly dotýkat práv stěžovatele. Stěžovatel je vlastníkem sousedního pozemku, a pokud stavební úřad umožní stavebníkovi v rozporu s právními předpisy odvádět dešťovou vodu mimo jiné přepadem do potrubí veřejné kanalizace, dochází v rozporu s právními předpisy k odčerpání vody z území, což má vliv na hladinu spodní vody a klimatické poměry v území, zejména pak na sousedním

pokračování

pozemku ve vlastnictví stěžovatele. Správní orgány neřešily vadu gravitační kanalizace spočívající v tom, že vzhledem k výškovým rozdílům není možná, a z projektové dokumentace není zřejmé, jak bude odvod odpadu řešen. Také odvodem odpadu přitom mohou být ohroženy pozemky stěžovatele bezprostředně navazující na pozemek stavebníka. Správní orgány v rozporu se zákonem nepožadovaly závazné stanovisko Hasičského záchranného sboru, což se dotýká práv stěžovatele, neboť jsou ohroženy jeho nemovitosti, zejména dům a zahradní domek, když např. v případě požáru navrhované stavby může dojít ke škodě na majetku stěžovatele, neboť není zřejmé, zda a jakým způsobem je navrhovaná stavba z požárně bezpečnostního hlediska zajištěna. Krajský soud se proto měl těmito žalobními body zabývat.

[16] Krajský soud chybně hodnotil vedení spisu správním orgánem a z toho vyplývající zásah do práv stěžovatele, neboť ze spisu nelze dostatečně zjistit skutkový stav (nelze např. porovnat obě projektové dokumentace, k čemuž dokonce krajský soud stěžovatele nabádá a vytýká mu, že tak neučinil).

[17] Krajský soud dospěl k nesprávnému závěru, že námitky rozporu s územním plánem, zkrácení projektové dokumentace, odepření práva pořizovat si kopie ze spisu, nemožnost realizace záměru z důvodu svažitosti terénu, snížení kvality bydlení a poklesu ceny nemovitosti správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly. Správní orgán se měl sám nově vypořádat s nově podanými námitkami stěžovatele. Správní orgány řádně nezkoumaly poměry obvyklé v daném místě. Jejich rozhodnutí jsou tak nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Stěžovatel považuje tyto námitky stále za aktuální a platné. Správní orgán (stavební úřad) pochybil, když se jimi odmítl zabývat. Nesoulad stavby rodinného domu s územním plánem obce Továř je stále aktuální. Krajský soud pouze cituje z rozhodnutí správního orgánu, nicméně sám vypořádání námitek obsahově nijak nezkoumá a neodůvodňuje. Jednalo se o nově podané námitky, které měl správní orgán také nově posoudit, což se nestalo.

[18] Neobstojí ani odkaz krajského soudu na souhlasné závazné stanovisko orgánu územního plánování. Toto závazné stanovisko Magistrátu města Olomouce je ze dne 5. 6. 2018 a projektová dokumentace byla do spisu založena až dne 20. 11. 2019 a je označena datem 11/2019. Závazné stanovisko tedy bylo vydáno k jiné projektové dokumentaci a nelze jím odůvodňovat soulad s územním plánem. Není tak správný závěr krajského soudu, že otázku hodnocení souladu navrhované stavby s územním plánem obce Továř řešily orgány územního plánování. Navrhovaná stavba nedodrží totíž podmínky podlažnosti, tvaru střechy, nerespektuje charakter stávající sousední zástavby, umístění oken je v rozporu s vyhláškou č. 501/2006 Sb., svým charakterem a umístěním nevyhovuje urbanistickým, architektonickým a estetickým požadavkům na využívání a prostorového uspořádání území. To zasahuje do práv stěžovatele, neboť realizací navrhované stavby dojde k zásahu do intimity jeho bydlení, možností využívat jeho dům a pozemek.

[19] Otázku nesouladu projektové dokumentace s vyhláškou č. 499/2006 Sb. (chybějící výkresy dokumentující návaznost navrhované stavby na stávající zástavbu a její začlenění do stávající zástavby) krajský soud posoudil nesprávně, když uzavřel, že dokumentace je zpracována v přiměřeném rozsahu. Příloha 8 uvedené vyhlášky totiž stanoví, že

dokumentace obsahuje mimo jiné pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny. V napadeném rozhodnutí není uvedena stavební nula a další informace podle § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. Z rozhodnutí není zřejmé, jak bude stavba výškově umístěna ve vztahu ke svému okolí. Stěžovatel opakovaně uváděl, že má na straně pozemku směrem ke stavebníkovi hlavní obytnou zónu a výškový rozdíl mezi hřebenem garáže na parcele č. XD v k. ú. T. a střechou nového domu vzdáleného od garáže cca 5,5m je pro posouzení věci klíčový. Bez této části dokumentace nikdo nemůže posoudit dopad a vztah terénních úprav a samotné navrhované stavby na pozemek a dům stěžovatele (např. nadměrné obtěžování pohledem, narušení intimity bydlení, případné zastínění). Bez této části dokumentace vůbec není jasné, jak správní orgány a krajský soud dospěly ke svým skutkovým závěrům. Krajský soud ani správní orgány situaci na místě dobře neznají a bez popsané dokumentace ji nelze posoudit.

[20] Stavba se umísťuje na dvojstranně se svažující se pozemek, jehož diagonální převýšení je cca 3 metry. Musí tedy dojít k terénním úpravám, a v důsledku toho může dojít ke změně odtokových poměrů a zasažení pozemku stěžovatele. Parkovací stání bude mít podélný sklon 17 %, což není v souladu s normovými hodnotami. Správní orgány neuvedly, jakou konkrétní normu ČSN a jaké konkrétní normované hodnoty na daný případ aplikovaly. Z námítky podané dne 3. 2. 2020 vyplývá požadavek na doplnění výškových kót. Správní orgány i soud tento požadavek pominuly.

[21] Stěžovatel v žalobě shrnul ustanovení správního řádu, která byla porušena, což vyplývá ze spisu i z ostatních bodů žaloby. V žalobě namítal nesprávné vedení spisu v rozporu se správním řádem. Tato porušení nebyla žalovaným adekvátně řešena. Soud se tímto důkazem vůbec nezabýval, čímž zatížil rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí.

[22] Žalovaný ani osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřili.

III. Posouzení kasační stížnosti

[23] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Podle § 94n odst. 3 věty první zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném od 1. 1. 2018, *[o]soba, která je účastníkem řízení podle § 94k písm. c) až e), může uplatňovat námitky proti projednávanému stavebnímu záměru, dokumentaci, způsobu provádění a užívání stavebního záměru nebo požadavkům dotčených orgánů, pokud jimi může být přímo dotčeno jeho vlastnické nebo jiné věcné právo k pozemku nebo stavbě.*

pokračování

[26] K tomu, zda odvolání stěžovatele proti rozhodnutí stavebního úřadu obsahovalo projednatelný odvolací důvod, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že stěžovatel se v odvolání domáhal zrušení rozhodnutí stavebního úřadu, navrhnul postup podle 149 odst. 4 správního řádu vzhledem k tomu, že odvolání směřuje i proti obsahu závazného stanoviska a vyjádřil přesvědčení o jeho nezákonnosti. Proto dále navrhl, aby závazné stanovisko Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 6. 2018, č. j. SMOL/137466/2018/OKR/UPA/Nav potvrzené závazným stanoviskem Krajského úřadu Olomouckého kraje dne 28. 6. 2019, č. j. KUOK 63940/2019, bylo zrušeno nadřízeným správním orgánem. S přihlédnutím ke skutečnosti, že závazné stanovisko představuje subsumovaný správní akt, který je závazným podkladem rozhodnutí, má Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za to, že odvolání žalobce obsahovalo obecně formulovanou námitku, v níž se stěžovatel dovolával nezákonnosti uvedeného závazného stanoviska orgánu územního plánování. O odvolání žalobce tudíž bylo možné rozhodnout, nebylo třeba vyzývat stěžovatele k odstranění nedostatků odvolání a žalovaný nepochybil, pokud tak učinil.

[27] Stěžovateli nelze přisvědčit, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud bez dalšího přejímá závěry správního orgánu, že námitky stěžovatele byly ve správním řízení posouzeny. Krajský soud totiž v bodu 12 napadeného rozsudku poukázal na skutečnost, že správní orgány na úseku územního plánování se vypořádaly se všemi námitkami stěžovatele. Také v dalších částech rozsudku (body 34-39, 42-46, 56-59) krajský soud poukázal na závěry správních orgánů, v rozsahu stěžovatelem uplatněných námitek je přezkoumal a vyhodnotil jejich zákonnost a správnost. Stěžovatel ostatně ani konkrétně neuvádí žádné závěry správních orgánů, které krajský soud bez dalšího převzal. Námitkou stěžovatele na vedení spisu v rozporu se správním řádem se krajský soud zabýval v bodech 43 a 44 kasační stížností napadeného rozsudku. Nelze proto přisvědčit kasační stížnosti námitce, v níž tvrdí opak a dovozuje z toho nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu.

[28] Opodstatněná není ani výtku stěžovatele, že krajský soud ohledně projektové dokumentace vycházel ze skutkového stavu, který nemá oporu ve spisu. Krajský soud totiž zcela přílehavě poukázal na skutečnost, že ve spise se nachází nová projektová dokumentace z 11/2019, která odstranila vady vytýkané původní projektové dokumentace popsané v rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, č.j. KUOK 85283/2019 (nedostatečnou identifikaci přesného umístění stavby z hlediska vzdálenosti od sousedních pozemků a staveb na nich). Krajský soud nevyslovil závěr, že původní projektová dokumentace je založena ve spise, jak tvrdí stěžovatel, jelikož v bodu 21 kasační stížností napadeného rozsudku konstatoval, že správní spis obsahuje značnou část původní projektové dokumentace. Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že tomu tak skutečně je. V tomto rozsahu tedy stěžovateli vskutku nic nebránilo v porovnání nové a původní projektové dokumentace. Skutečnost zmíněná stěžovatelem, že se krajský soud nevyjádřil k záznamu stavebního úřadu ze dne 10. 2. 2020, v němž je uvedeno, že původní projektovou dokumentaci již nemá k dispozici, proto není pro posouzení věci podstatná.

[29] Z porovnání výkresů C. 2 a D 1. 1. B 5 a) dřívější projektové dokumentace a výkresů C2 a D 1 1 B5 b) doplněné projektové dokumentace z 11/2019 vyplývá, že

umístění stavby a její rozměry jsou stále stejné, pouze bylo ve výkresu C 2 přesněji znázorněno umístění stavby na pozemku v návaznosti na sousední pozemky a stavby. Přesnějším vyznačením umístění stavby nedošlo ke změnám parametrů stavby či změnám v území relevantním z hlediska územního plánování a zatížení území umístěním stavby a jejím provozem, v důsledku kterých by závazná stanoviska či vyjádření ke stavbě již nebyla aktuální a relevantní. Nebylo tudíž ani třeba projektové dokumentace podrobně porovnávat, jak se toho stěžovatel domáhá v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud má proto stejně jako krajský soud za to, že vypracování dokumentace 11/2019 nezakládá nepoužitelnost původních stanovisek a vyjádření, byť byly vydány před vyhotovením této projektové dokumentace. Z původních vyjádření a závazných stanovisek tedy bylo možné vycházet a nebylo nutné je znovu vyžadovat. Správní orgány tudíž nepochybily, pokud z nich při posouzení věci vycházely. Stěžovateli nic nebránilo proti závazným stanoviskům brojit, což ostatně učinil.

[30] Argumentace stěžovatele uvedená v kasační stížnosti nevyvrací závěr krajského soudu o tom, že otázka splnění povinnosti přednostního řešení srážkových vod vsakováním, nemožnosti realizace gravitační kanalizace, absence závazného stanoviska státního požárního dozoru a stěžovatelem tvrzená absence povolení sjezdu a prošlá platnost vyjádření Moravské vodárenské se přímo nedotýká práv stěžovatele. Odvod dešťové vody přepadem z retenční nádrže do dešťové kanalizace a její následné jímání do obecní nádrže totiž nemůže ovlivnit klimatické poměry v území, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti. Ze závazného stanoviska Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 6. 2018 navíc vyplývá, že dešťová voda z retenční nádrže o objemu 2,8 m³, bude využívána v rámci rodinného domu na splachování WC a zálivku zahrady, tedy bude v daném území dále využívána a bude s ní zacházeno smysluplným a šetrným způsobem. Ke stěžovatelem tvrzeným negativním změnám v klimatu tudíž nedojde.

[31] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že odvodem odpadu mohou být ohroženy jeho pozemky, neboť z projektové dokumentace je zřejmé, že splašková i dešťová kanalizace povedou pod pozemkem p. č. XC v k. ú. T. (na kterém je umístěna obslužná komunikace ke stavbě rodinného domu) směrem od pozemku stěžovatele a mezi pozemkem stěžovatele a touto kanalizací se nachází pozemek p. č. XA k. ú. T., na němž je stavba umístěna. Z hlediska požární bezpečnosti je nutno upozornit, že mezi povolenou stavbou a domem stěžovatele je vzdálenost 32 m, kterou Nejvyšší správní soud považuje za dostatečnou k tomu, aby dům stěžovatele nebyl stavbou ohrožen z požárního hlediska. Stěžovatelem namítaný nedostatek spočívající v absenci závazného stanoviska státního požárního dozoru se proto nijak nedotýká práv stěžovatele. Technická dokumentace stavby rodinného domu obsahuje v souladu s přílohou 8 vyhl. č. 499/2006 Sb. požárně bezpečnostní řešení (část D.1.3). Nejvyšší správní soud v této souvislosti poukazuje na bod 38 rozsudku ze dne 16. 8. 2022, č. j. 4 As 136/2022–78, v němž podobnou vzdálenost (37 m) označil za hraniční z hlediska možného dotčení práv požárně bezpečnostním řešením stavby a přiklonil se k tomu, že na takovou vzdálenost již ohrožení požárně bezpečnostním řešením stavby není zcela zjevné (v onom případě se dokonce jednalo o vícepodlažní bytový dům).

[32] Požadavek stěžovatele na vypracování závazného stanoviska hasičského záchranného sboru navíc není oprávněný, jelikož podle § 31 odst. 1 písm. b), bod 4 zákona

pokračování

č. 133/1985 Sb., o požární ochraně, ve znění účinném ke dni rozhodnutí žalovaného, se státní požární dozor vykonává posuzováním projektové dokumentace stavby, u které postačí ohlášení podle § 104 odst. 1 písm. a) stavebního zákona, jedná-li se o stavbu rodinného domu a stavbu pro rodinnou rekreaci s celkovou zastavěnou plochou nad 200 m². Jak uvádí sám stěžovatel v žalobě, stavba rodinného domu má plochu 10 x 17 m, tj. méně než 200 m². Podmínka rozlohy zastavěné plochy domu nad 200 m² stanovená pro výkon státního požárního dozoru ve výše uvedeném ustanovení zákona o požární ochraně tudíž nebyla splněna, jelikož plochu zpevněných ploch určených k parkování není na místě zahrnout do zastavěné plochy rodinného domu, jak to činí stěžovatel, neboť se na této ploše rodinný dům nenachází.

[33] Obavy stěžovatele z přejezdu hasičské techniky přes pozemek parc. č. XE k. ú. T. v jeho spoluvlastnictví vyjádřené v souvislosti s námitkou stěžovatele ohledně absence sjezdu považuje Nejvyšší správní soud za neopodstatněné za situace, kdy ke stavbě povede obslužná komunikace na pozemku p. č. XC k. ú. T., který vede k pozemku par. č. XA k. ú. T. z opačné strany, než se nachází pozemek parc. č. XE k. ú. T. ve spoluvlastnictví stěžovatele. Zcela správný je proto závěr krajského soudu, že nemovitost žalobce není napojena na stejnou komunikaci jako pozemky, na kterých byla umístěna stavba rodinného domu. Podmínky k napojení stavby vodovodní přípojkou uvedené ve vyjádření Moravské Vodárenské se práv stěžovatele rovněž žádným způsobem nedotýkají.

[34] Zcela správný je též závěr krajského soudu, že námitky uplatněné stěžovatelem ve správním řízení ohledně rozporu s územním plánem, zkrácení projektové dokumentace, odepření práva pořizovat si kopie ze spisu, nemožnosti realizace záměru z důvodu svažitosti terénu a snížení kvality bydlení stěžovatele správní orgány dostatečným způsobem vypořádaly. Jak již přílehavě konstatoval krajský soud, k námitce rozporu s územním plánem stavební úřad poukázal na posouzení souladu záměru stavby rodinného domu s územně plánovacími podklady příslušnými orgány územního plánování (jednalo se o výše již zmíněné závazné stanovisko Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 6. 2018, a potvrzující závazné stanovisko Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 28. 6. 2019). Ve vztahu k námitkám ohledně projektové dokumentace, odepření práva nahlížet do spisu, nemožnosti realizace záměru z důvodu svažitosti terénu a snížení kvality bydlení krajský soud poukázal na závěry žalovaného uvedené v (předchozím zrušujícím) rozhodnutí ze dne 28. 8. 2019, č. j. KUOK 85283/2019, sp. zn. KÚOK/49609/2019/OSR/7763. Stavební úřad sice v odůvodnění svého rozhodnutí k těmto námitkám uvedl, že se jimi již nezabýval, to však neznamená, že je opomenul a nevypořádal, neboť odkázal na vypořádání těchto námitek v rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2019, které stěžovateli bylo známo. Tento způsob vypořádání námitek stěžovatele odkazem na předchozí rozhodnutí žalovaného nepovažuje Nejvyšší správní soud za vhodný z hlediska přesvědčivosti rozhodnutí stavebního úřadu, nicméně s přihlédnutím ke skutečnosti, že se jednalo o stále totožné námitky (nikoli tedy nové, jak tvrdí stěžovatel v kasační stížnosti) a stěžovatel ani neuvádí, v čem konkrétně nebyly tyto jeho námitky vypořádány, jej považuje stejně jako krajský soud za dostačující a nespátňuje v něm pochybení, které by zapříčinilo nezákonnost či nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

[35] Stěžovatel se mylí, pokud tvrdí, že k jím namítanému nesouladu stavby s územním

plánem obce Továř krajský soud pouze cituje z rozhodnutí správního orgánu, nicméně sám vypořádání námitek obsahově nijak nezkoumá a neodůvodňuje. Krajský soud se totiž způsobem vypořádání této námítky v rozhodnutí stavebního úřadu zabýval, přičemž uvedl, že závazná stanoviska orgánů územního plánování (o přípustnosti stavby z hlediska územního plánování) stavební úřad vázala a nemohl je po věcné stránce přezkoumávat. S přihlédnutím k tomu, že námitky týkající se rozporu stavby s územním plánem byly několikrát předmětem zkoumání ze strany dotčených orgánů, shledal krajský soud vypořádání námítky stěžovatele obsahující nesouhlas s potvrzujícím závazným stanoviskem Krajského úřadu Olomouckého kraje v rozhodnutí stavebního úřadu dostatečným. S tímto závěrem krajského soudu se Nejvyšší správní soud ztotožňuje.

[36] Přesvědčení stěžovatele o nesouladu stavby s územním plánem není opodstatněné. Již výše bylo vysvětleno, že soulad stavby s územně plánovací dokumentací, tj. i územním plánem, byl posouzen k tomu příslušnými orgány, které se k této otázce vyjádřily v závazných stanoviscích. Skutečnost, že závazná stanoviska byla vyhotovena dříve, než nynější projektová dokumentace, na tomto závěru nic nemění, neboť v projektové dokumentaci došlo pouze k upřesnění stanovení místa stavby, což nemohlo mít vliv na poměry v území z hlediska územního plánování. V posuzované věci proto bylo na místě vycházet ze souhlasného závazného stanoviska Magistrátu města Olomouce ze dne 5. 6. 2018 a potvrzujícího závazného stanoviska Krajského úřadu Olomouckého kraje ze dne 28. 6. 2019. Správní orgány nepochybily, pokud tak učinily. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že závazným stanoviskem nelze odůvodňovat soulad s územním plánem, jelikož bylo vydáno k jiné projektové dokumentaci.

[37] Ve výše uvedených závazných stanoviscích správní orgány hodnotily parametry umísťované stavby (podlažnost, tvar střech atd.). Dospěly přitom k závěru o přípustnosti stavby (záměru) z hlediska územního plánování, z čehož vyplývá neopodstatněnost námitek stěžovatele týkajících se parametrů stavby. Rovněž Ministerstvo pro místní rozvoj ve svém přípisu ze dne 21. 11. 2019, č. j. MMR – 44860/2019-81-2 shledalo námitky stěžovatele o rozporu s územním plánem nedůvodnými a neshledalo důvod k zahájení přezkumného řízení. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že tyto jeho námitky nebyly vypořádány. Krajský soud na uvedená závazná stanoviska i přípis ministerstva zcela přílehlavě poukázal.

[38] Ke stěžovatelem namítanému nesouladu projektové dokumentace s vyhláškou č. 499/2006 Sb., z důvodu chybějícího výkresu dokumentujícího návaznost navrhované stavby na stávající zástavu a začlenění stavby do stávající zástavby, Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že takovýto výkres se v projektové dokumentaci vskutku nenachází. Projektová dokumentace nicméně obsahuje výkres č. D1.1.b "Pohledy" znázorňující pohledy na stavbu a dále Výkres č. 1 "situační výkres širších vztahů", který však má příliš malé měřítko na to, aby z něj byly patrné vazby mezi jednotlivými stavbami. Vyhláška č. 499/2006 Sb., které se dovolává stěžovatel, v příloze č. 8, stanoví rozsah a obsah dokumentace pro vydání společného povolení, v části D. 1. 1. b) stanoví, že v rámci dokumentace stavebního nebo inženýrského objektu se zpracovává mimo jiné výkresová část s pohledy dokumentující začlenění stavby do stávající zástavby nebo krajiny. Zároveň však stanoví, že se zpracovává v přiměřeném rozsahu. Vzhledem k tomu, že dům stěžovatele se nachází od plánovaného umístění stavby rodinného domu v

pokračování

dostatečné vzdálenosti, jakož i k charakteru a rozměrům umísťované stavby, která nebude nijak dominovat okolí, má Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud za to, že by nebylo přiměřené zahrnovat do pohledu na stavbu v projektové dokumentaci stavby v této vzdálenosti. Absence vyznačení rodinného domu stěžovatele v této vzdálenosti od stavby navíc nemůže nijak zasáhnout do práv stěžovatele. Vzhledem k tomu, že se jedná o samostatně stojící stavbu, považuje Nejvyšší správní soud výkres č. D1.1.b projektové dokumentace za dostačující a odpovídající požadavkům vyhlášky č. 499/2006 Sb.

[39] Stěžovatelem namítaný rozpor rozhodnutí stavebního úřadu s § 9 vyhlášky č. 503/2006 Sb. spočívající v nedostatečném vymezení umístění stavby Nejvyšší správní soud neshledal. Stavební úřad ve svém rozhodnutí v podmínkách pro umístění stavby přesně vymezil umístění stavby vzdálenostmi jejích rohů od hranic sousedních pozemků a v závazných podmínkách pro provedení stavby stanovil, že stavba bude provedena podle ověřené projektové dokumentace vypracované v 11/2019, která mimo jiné obsahuje půdorys výkopů a základů z níž jsou zřejmé kóty vrchu základu, dna základu a dna výkopu a výkres D1.1.b 5 (řez B – B), na které je stavba vyobrazena na upraveném terénu a je zde znázorněn stávající terén a uvedena výška stavby. Z rozhodnutí stavebního úřadu tedy vyplývá umístění stavby na pozemku i v terénu.

[40] Stěžovatel se proto mylí, pokud má za to, že z projektové dokumentace nebylo možné při posouzení věci vycházet a nebylo možné posoudit dopad stavby a terénních úprav na okolí, tj. i na pozemek a dům stěžovatele. K opakovaně vyjadřovanému přesvědčení stěžovatele o dopadu stavby na jeho pozemek a dům a s tím souvisejícím snížením kvality jeho bydlení Nejvyšší správní soud uvádí, že záměr umístění stavby pro stěžovatele, který je spoluvlastníkem sousedních pozemků a domu na pozemku p. č. XF k. ú. T., představuje určitý zásah do jeho práv. S ohledem na vzdálenosti mezi stavbami však tento zásah objektivně nelze považovat za nepřiměřeně intenzivní, neboť vývoj zástavby související se zvyšující se hustotou osídlení v dané lokalitě vždy z povahy věci přináší určité narušení soukromí. Přesvědčení stěžovatele o zhoršení jeho komfortu nemůže vést k závěru o nepřípustnosti stavby. Vlastníci stávajících nemovitostí nemají garantováno právo na neměnné poměry v území, mají právo na ochranu pouze před neoprávněnými zásahy, které jsou obtěžující nad míru přiměřenou poměrům v daném místě. Každá stavba logicky způsobuje určité zatížení svého okolí. Po stávajících vlastnících okolních pozemků a staveb vůči plánovanému záměru tak lze spravedlivě požadovat, aby takové zatížení snášeli, pokud je přiměřené poměrům a nevybočuje v podstatné míře z obecných vyžadovaných standardů na bydlení s přihlédnutím ke konkrétní lokalitě. V posuzované věci umísťovaná stavba představuje další dům v lokalitě určené k bydlení. Nejvyšší správní soud v této souvislosti konstatuje, že v rozsudku ze dne 12. 10. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, mimo jiné uvedl: „*Stěžovatelé si nemohou osobovat právo na to, aby byla vyloučena každá stavební změna v jejich sousedství, která by podstatně snížila míru jejich soukromí.*“

[41] Soud dále neshledává důvodnými ani námitky stěžovatele, že závěry správních orgánů a krajského soudu ohledně terénních úprav pozemku, na němž je stavba umístěna, změny odtokových poměrů a zasažení pozemku stěžovatele nejsou řádně odůvodněné a neodpovídají obsahu spisu. Z projektové dokumentace vyplývá, že nedojde k žádným velkým terénním úpravám a stávající odtokové poměry zůstanou zachovány, na což zcela přiléhavě poukázaly jak správní orgány, tak i krajský soud.

[42] Výtky stěžovatele, v níž krajskému soudu vytýká opomenutí požadavku na doplnění výškových kót vzneseného stěžovatelem v námitce podané dne 3. 2. 2020 nepředstavuje přípustnou námitku dle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel v řízení před krajským soudem neuplatnil, ač tak učinit mohl.

[43] Výčet ustanovení správního řádu, která byla podle názoru stěžovatele správními orgány porušena, bez konkrétního popisu, v čem porušení správního řádu spočívalo, nepředstavuje řádně uplatněný žalobní bod. Nejvyšší správní soud již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 20. 3. 2018, č. j. 10 Azs 65/2017 - 72, uvedl, že pro projednání žaloby nestačí, jsou-li v ní označena ustanovení zákona, která měl žalovaný porušit, neboť ta nelze považovat ani za zárodky žalobních bodů. Pokud tedy v žalobě stěžovatel uvedl výčet paragrafů, které měly být porušeny, nejednalo se o samostatný žalobní bod a krajský soud se jím správně věcně nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[44] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Nejvyšší správní soud tedy dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[45] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšnému žalovanému pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů jeho běžné úřední činnosti.

[46] Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů řízení, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné na řízení žádná povinnost uložena nebyla, Nejvyšší správní soud neshledal ani jinou okolnost zvláštního zřetele hodnou, a proto osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. ledna 2022

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu

pokračování

4 As 139/2022-48

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedou senátu Mgr. Alešem Roztočilem v právní věci žalobce: **Ing. J. H., CSc.**, zast. Mgr. Ing. arch. Markem Dolejšem, advokátem, se sídlem Václavské náměstí 828/23, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/40a, Olomouc, za účasti osoby zúčastněné na řízení: Ing. Jaroslava Hajdová, bytem Továř 154, Dolany u Olomouce, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 5. 2020, č. j. KUOK 52077/2020, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě - pobočky v Olomouci ze dne 24. 3. 2022, č. j. 65 A 65/2020 - 89,

t a k t o :

Datum vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 139/2022-42 **se na č. l. 47 opravuje** tak, že správně zní: **18. ledna 2023.**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Nejvyšší správní soud ve shora uvedené věci rozhodl rozsudkem č. j. 4 As 139/2022-42.

[2] Podle ustanovení § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) předseda senátu opraví v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zjevné nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení a může odložit vykonatelnost rozsudku do doby, dokud opravné usnesení nenabude právní moci.

[3] Z uvedeného ustanovení vyplývá, že opravit rozsudek je možné jen v případech, že jde o chyby v psaní a počtech či další takové chyby, které je možno pokládat za jiné zřejmé nesprávnosti podobného charakteru, jako chyby v psaní a počtech, k nimž došlo jen zjevným a okamžitým selháním v duševní nebo mechanické činnosti osoby, za jejíž účasti došlo k vyhotovení rozsudku a která je každému zřejmá; zřejmost takové nesprávnosti je na první pohled patrná zejména z porovnání výroku rozhodnutí s jeho odůvodněním, popř. i z jiných souvislostí.

[4] Takové zřejmé nesprávnosti se dopustil Nejvyšší správní soud při vyhotovení svého rozsudku č. j. 4 As 139/2022-42, a to na č. l. 47, kde uvedl datum vydání rozsudku 18. ledna 2022. Tento rozsudek byl přitom na úřední desce Nejvyššího správního soudu vyvěšen dne 18. 1. 2023, téhož dne byl doručen účastníkům řízení, osoba zúčastněná na řízení jej

převzala dne 23. 1. 2023 a nabyl tak právní moci dne 18. 1. 2023. Z výše uvedeného tak je jasné patrné, že rozsudek č. j. 4 As 139/2022-47 byl vyhotoven dne 18. ledna 2023, nikoli dne 18. ledna 2022, jak je omylem uvedeno na jeho originálu i stejnopisech doručených účastníkům.

[5] Při vyhotovení tohoto rozsudku tak došlo k chybě v psaní, kterou je možno napravit cestou vydání opravného usnesení. Proto předseda senátu za použití ustanovení § 54 odst. 4 s. ř. s. tak učinil vydáním tohoto opravného usnesení. Po provedené opravě bude tudíž na č. l. 47 Rozsudek č. j. 4 As 139/2022-42 nově uvedeno jako datum vydání rozsudku den 18. ledna 2023.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2023

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu